

Capitolul 9

»Dregătorul a luat cuvântul, și le-a zis: „Pe care din amândoi voiți să vi-l slobozesc?” „Pe Baraba”, au răspuns ei. Pilat le-a zis: „Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?” „Să fie răstignit!”, i-au răspuns cu toții.« Matei 27, 21-22

Ce să fac cu Isus?

Imediat după interogarea disdedimeată, în care membrii marelui sfat au confirmat sentința de moarte împotriva lui Isus, L-au legat și L-au dus la dregătorul roman din Iudeea, Pilat din Pont (Matei 27, 2).

În toate cazurile de drept penal din Iudeea, lui Pilat îi era rezervată decizia finală pentru aprobarea sau dezaprobarea pedepsei (fie direct de către el, sau de tribunalele subordonate lui). Marele sfat era un tribunal religios, și nu unul civil. El pronunța sentința la problemele legate direct de religia iudaică. Membrii sfatului nu erau autorizați să omoare pe cineva fără aprobarea prealabilă din partea romanilor (Ioan 18, 31) – nici măcar atunci când Legea Vechiului Testament prevedea pedeapsa cu moartea. Aceasta însemna că multe norme morale și religioase din Vechiul Testament nu puteau fi respectate aplicând măsurile de pedepsire biblice corespunzătoare. Romanii aprobau rareori pedeapsa cu moartea, atunci când era vorba de curvie, homosexualitate, blasfemie, profeție falsă, și alte greșeli morale, respectiv religioase.

Exista o mare rezervă față de această politică de amestec din partea romanilor în religia iudaică – și un afront față de Legea lui Dumnezeu. Mereu aveau loc tensiuni, cu privire la aceste puncte, între marele sfat și autoritatea romană. Cu toate acestea, membrii marelui sfat au avut în vedere să ia aprobarea din partea romanilor, ca săucidă pe Isus, căci aceasta ar fi contribuit la legitimarea faptelor lor. Probabil că s-au gândit, că vor putea cu șiretlic să facă pe autoritatea romană ca să omoare pe Isus, așa că sângele Lui nu s-ar fi lipit de mâinile lor.

Cu toate că la început Pilat nu le-a dat aprobarea pentru pedeapsa capitală, în cele din urmă a hotărât că ar fi avantajos pentru el, din punct de vedere politic, ca să omoare pe Isus. Ambițiile politice ale lui Pilat au avut prioritate față de convingerile lui morale, oricum ar fi fost ele motivate. De aceea în cele din urmă a semnat porunca de crucificare a lui Isus.

În timp de optsprezece ore de la prinderea Lui, Isus a fost expus la două procese, fiecare cu trei interogatorii. În procesul făcut de marele sfat au avut loc trei interogări – una făcută de Ana, una în timpul nopții, făcută de marele sfat sub conducerea lui Caiafa, și una disdedimeată, în care a fost rostită sentința formală definitivă. Și înaintea autorității civile au fost trei interogări: mai întâi Hristos a fost adus înaintea lui Pilat, apoi a fost trimis la Irod și în cele din urmă a fost adus din nou la Pilat.

Rezidența lui Pilat din Ierusalim a fost cunoscută sub numele de pretoriu. Ea cuprindea nu numai sediul lui oficial, ca autoritate, ci și sala de judecată, unde rostea sentința în toate cazurile de judecare aduse înaintea lui. Este discutabil locul unde se afla ea. Ea era fie lângă palatul lui Irod, sau – ceea ce este cel mai probabil – în imediata apropiere a Templului, în partea de nord, lângă cetatea Antonia, unde se afla puterea militară romană din Ierusalim. Rezidența permanentă a lui Pilat era în Cezarea, un oraș situat în partea de nord-vest a Ierusalimului, așezat pe țărmul israelian al Mării Mediterane. Deoarece în timpul sărbătorilor iudaice venea la Ierusalim, pe timpul sărbătorilor de Paște găzduia în capitală.

Acuzarea din partea mulțimii

Era încă dimineața devreme în vinerea aceea – probabil ora 5 – când membrii marelui sfat au venit în pretoriu, ca să aducă pe Isus legat. Deoarece Pilat nu a știut nimic mai dinainte de venirea lor, a trebuit probabil să fie trezit, ca să audieze la o oră nepotrivită acest caz.

Evangelistul Ioan descrie cele întâmplate în felul următor: »Au adus pe Isus de la Caiafa în sala de judecată: era dimineața. Ei n-au intrat în odaia de judecată, ca să nu se spurce și să poată mânca Paștele. Pilat a ieșit deci afară la ei.« (Ioan 18, 28-29). Probabil că le-a vorbit din sala coloanelor sau din balconul rezidenței.

Deoarece în vremea aceea erau două metode diferite de împărțire a zilei – așa cum am văzut în capitoul 2 -, Paștele se putea sărbătorii pe parcursul a două zile. Iudeii din Galileea socoteau ziua de la răsăritul soarelui și până la răsăritul soarelui, așa că Paștele (ziua a 14-a, din luna Nisan) cădea pentru ei în ziua de joi. De aceea Isus și ucenicii au luat masa de Paște cu o seară înainte. În Iudeea însă, unde ziua se socotea după obiceiul saducheilor – de la apusul soarelui și până la apusul soarelui -, 14 Nisan era în ziua de vineri. De aceea cei mai mulți iudei iudaici au serbat Paștele în această zi de vineri. Membrii marelui sfat nu vor intra în reședința lui Pilat, căci după tradiția rabinică (și nu după învățătura biblică) se întinau ceremonial și nu puteau să serbeze Paștele, dacă ar fi intrat în casa unui păgân. De aceea au insistat ca Pilat să vină la ei afară.

Faptul că în aparenta lor sfințenie nu au intrat în Pretoriu, aparținea de fapt intențiilor marelui sfat. Voiau să fie în avantaj față de Pilat, privit din punct de vedere politic. Au venit intenționat în număr mare (Luca 23, 1) și la o oră așa de devreme, ca să scoată în evidență urgența deosebit de mare a cazului lor. Aveau un caz, care nu admitea nici o amânare. Pilat a recunoscut că era o situație deosebit de brizantă și periculoasă: în primul rând, pentru că era dimineața devreme. În al doilea rând, membri sfatului solicitau insistent ca acest caz să fie rezolvat înainte de a începe sărbătoarea lor. Și în al treilea rând, trucul era, să aștepte afară ca să-L facă pe Pilat să vină la ei afară. Membrii sfatului au sperat fără îndoială, că Pilat se va orienta după sfatul lor, căci era evident în avantajul lui să mențină pe marii preoți în bună dispoziție în timpul zilelor de sărbătoare, și din cauza multor pelerini iudei veniți în oraș.

Dar Pilat nu a fost gata să se lase așa ușor să devină o marionetă a lor. Nu a vrut să accepte sentința dată de ei cu privire la Isus, fără ca să audă mai întâi acuzarea care I se aducea. De aceea i-a întrebat: »Ce pâră aduceți împotriva Omului acestuia?« (Ioan 18, 29).

În răspunsul lor au evitat intenționat să prezinte acuzarea clar. Cu toate că ei au condamnat de fapt pe Isus pentru blasfemie, au știut că o astfel de acuzare nu este suficientă ca să obțină aprobarea lui Pilat pentru crucificare. De aceea se spune: »Drept răspuns, ei i-au zis: „Dacă n-ar fi fost un făcător de rele, nu L-am fi dat noi în mâinile tale« (versetul 30).

Aroganța acestui răspuns este uimitoare. Membrii sfatului cereau de fapt lui Pilat, să ia pe Isus și să-L răstignească, fără să pună vre-o întrebare referitoare la acuzarea Lui, sau de ce a fost acuzat. S-au comportat, ca și cum Pilat s-ar fi îndoit de sinceritatea lor, încercând să verifice acuzarea care se aducea lui Isus. În realitate, întrebarea lui Pilat aparținea puținelor metode, justificate din punct de vedere juridic, folosite în toate dezbaterile judiciare împotriva lui Isus. Pilat a refuzat să judece pe Isus, înainte de a auzi acuzarea.

Răspunsul impertinent al membrilor sfatului a avut efectul dorit asupra lui Pilat, căci se spune: »Luați-L voi, și judecați-L după legea voastră« (versetul 31). Prin aceasta le dădea de fapt aprobarea să facă cu Isus tot ce s-au gândit ei să-I facă, potrivit legii lor. După toate probabilitățile, Pilat a presupus că ei vor accepta aprobarea lui și vor lua imediat pe Isus de o parte, ca să-L ucidă cu pietre. În fond el a dat de înțeles membrilor sfatului, că Roma va închide un ochi, dacă ei voiau în această situație să omoare pe Isus din cauza presupuselor Lui fapte împotriva credinței iudaice. Pilat nu era deloc interesat să supere pe membrii sfatului în acest caz.

Dar marele sfat nu a fost mulțumit cu acordul tacit al lui Pilat de a omorî cu pietre pe Isus, conform obiceiului iudaic. Ei doreau mai degrabă crucificarea Lui de către romani. Din mai multe motive au planificat aceasta. Ca și Pilat, le-a fost teamă de părerea poporului (Matei 26, 5). Membrii sfatului au fost tot timpul preocupați să nu aibe responsabilitatea pentru faptele lor. Dacă ei înșiși Îl vor omorî cu pietre, această strategie ar fi definitiv eșuată. Punându-L pe Isus înaintea romanilor, complotul lor era asigurat și din această parte. În afară de aceasta, conform tradiției, ei s-ar fi întinat, dacă ar fi omorât cu pietre pe Isus înainte de a mânca Paștele – ca și

acea tradiție, care le interzicea să ia parte la sărbătoare, după ce au intrat în casa unui păgân. Acum, după ce realizarea complotului împotriva Lui progresa așa de repede, s-au hotărât să nu amâne crucificarea până după Paște (compară cu Matei 26, 5). De aceea s-au decis să-l facă pe Pilat executorul planului lor de omorâre a lui Isus. După ce au văzut că Pilat a trecut repede în apărare, hotărârea lor a devenit și mai mare.

De aceea au zis lui Pilat: »Nouă nu ne este îngăduit de lege să omorâm pe nimeni« (Ioan 18, 31). Ei au amintit lui Pilat de acea îngrădire, care nu le plăcea deloc. În acest caz s-au hotărât să o folosească în favoarea lor, obligând pe Pilat să treacă mai mult în apărare, până când a fost de acord să omoare pe Isus printr-un detașament roman.

Cu toate acestea, planul lui Dumnezeu s-a împlinit din nou în chip desăvârșit. În timp ce insistau ca crucificarea să fie făcută de romani, membrii sfatului au ajuns să fie, fără să-și dea seama, ajutoare la împlinirea celor scrise în versetul 32: »... ca să se îplinească vorba, prin care arătase Isus cu ce moarte avea să moară.« Isus a spus cândva ucenicilor Lui: »Iată că ne suim la Ierusalim, și Fiul Omului va fi dat în mâinile preoților celor mai de seamă și cărturarilor. Ei îl vor osândi la moarte, și-L vor da în mâinile neamurilor, ca să-L batjocorească, să-L bată și să-L răstignească« (Matei 20, 18-19). El a vorbit de multe ori despre moartea Lui pe cruce – o unealtă romană de execuție capitală. Prin faptul că au predat pe Isus romanilor ca să-L crucifice, membrii sfatului au făcut să se îplinească cuvintele lui Isus.

Dar Pilat a insistat să afle mai întâi acuzarea adusă lui Isus. Dacă membrii marelui sfat doreau să obțină ca execuția capitală a lui Isus să fie făcută de Pilat, trebuiau să aducă acuzați convingătoare. Ar trebui să-L acuze de o astfel de crimă, care va face mai de grabă ca justiția romană să intervină, ceva mai mult decât acuzarea de blasfemie. De aceea au inventat rapid acuzații noi, învinuindu-L de agitație în popor. Evanghelistul Luca scrie: »Și au început să-L pârască, și să zică: „Pe omul acesta L-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir cezarului, și zicând că El este Hristosul, Împăratul”« (Luca 23, 2). Cu alte cuvinte: L-au prezentat lui Pilat ca fiind instigator, care conștient întărâta poporul să nu plătească impozit romanilor și care se da pe Sine ca fiind Mesia.

Dar niciuna din aceste învinuiri de instigare nu erau adevărate – ceea ce Pilat știa foarte bine (compară cu Matei 27, 18). Dacă ar fi fost un motiv cât de mic pentru astfel de acuzați, Pilat ar fi fost fără îndoială atent în privința aceasta. În afară de aceasta, Pilat știa că marele sfat nu ar fi venit la el pentru astfel de crime. Era general recunoscut și foarte răspândit, că printre conducătorii iudei era împotrivire față de impozitul dat romanilor. Ei au încercat să prindă cu vorba pe Isus, întrebându-L dacă se cuvine să se plătească bir Cezarului. Atunci El le-a răspuns în așa fel că ei erau uimiți de înțelepciunea Lui: »Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu« (Marcu 12, 17). De aceea acuzațiile care I se aduceau erau minciuni. Isus nu a încercat niciodată să instaureze o împărăție politică, dușmană romanilor. El a făcut exact contrariul (compară cu Ioan 6, 15).

Sentința lui Pilat

În acest moment Pilat s-a decis să ia pe Isus în Pretoriu și să-L interogheze. Evangheliștii Matei, Marcu și Luca relatează foarte pe scurt despre această interogare: »Isus S-a înfățișat înaintea dregătorului. Dregătorul L-a întreat: „Ești Tu >Împăratul iudeilor?<” „Da”, i-a răspuns Isus, „sunt” (Matei 27, 11).

Evanghelistul Ioan relatează detaliat discuția care a avut loc:

»Pilat a intrat iarăși în odaia de judecată, a chemat pe Isus și I-a zis: „Ești Tu Împăratul iudeilor?” Isus i-a răspuns: „De la tine însuși zici lucrul acesta, sau ți l-au spus alții despre Mine!” Pilat a răspuns: „Eu sunt iudeu? Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: ce ai făcut?” „Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a răspuns Isus. „Dacă ar fi împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor;

dar acum, împărăția Mea nu este de aici.” „Atunci un Împărat tot ești!” I-a zis Pilat. „Da”, a răspuns Isus. „Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu.”« (Ioan 18, 33-37).

Pilat a știut foarte bine, că acuzarea adusă din partea marelui sfat împotriva lui Isus nu era întemeiată. Dar el se afla într-o încurcătură. Pe de o parte nu putea să-și permită să supere marele sfat. Pe de altă parte nu voia să se lase marionetă a lor. Prin faptul că a luat pe Isus înlăuntru și L-a interogat direct a sperat probabil să poată aprecia mai bine situația. În felul acesta ar fi putut să afle de ce Isus, după părerea marelui sfat, era un pericol acut. Răspunsurile lui Isus au convins probabil pe Pilat că toată situația era o controversă religioasă iudaică internă. Era clar că Isus revendica dreptul de a fi Împărat. Dar tot așa de clar era și faptul că »împărăția« Sa nu prezenta o amenințare politică directă asupra Romei.

Toată discuția pare să fi arătat mai clar deznădejdea lui Pilat. El era evident surprins și nedumerit atunci când Isus a răspuns cu o întrebare la prima lui întrebare. Pilat a contrat cu o altă întrebare și a cerut lui Isus să-i explice ce a făcut, că marele sfat era așa de dușmănos față de El. La aceasta Isus a reacționat răspunzând la prima întrebare a lui Pilat într-un mod prin care l-a pus pe Pilat la mare încurcătură. El nu putea să înțeleagă ce vrea să zică Isus printr-o împărăție care »nu este din lumea aceasta«. Mult mai puțin a înțeles ce voia Isus să spună prin »adevăr«.

»Pilat I-a zis: „Ce este adevărul?”« (Ioan 18, 38). Aceasta a fost o întrebare retorică, care exprima marea supărare a lui Pilat. Prin ea se recunoaște pragmatismul cinic al lui Pilat cu privire la problema adevărului. »Adevărul« era definit pentru Pilat după principiul utilității. El era gata să recunoască ca „adevăr” tot ce sprijinea scopurile lui politice. Față de un altfel de adevăr nu avea niciun interes – în mod deosebit nu față de adevărul *spiritual*. El nu a pus întrebarea, pentru că voia un răspuns. Oricum, înaintea lui stătea Acela care este Adevărul în persoană. Dacă Pilat ar fi fost unul care căuta cu tot dinadinsul să afle ce este adevărul, trebuia numai să bată la ușă și ușa i s-ar fi deschis (compară cu Matei 7, 7-8). Pe Pilat îl interesa numai să găsească o cale de ieșire din dilema politică, în care l-a adus marele sfat.

Adevărata atitudine a lui Pilat față de »Adevăr« devine clară din faptul că el nici măcar nu așteaptă să primească răspuns la întrebarea lui. Mulți cetățeni ai Ierusalimului au văzut cum Isus, legat, a fost dus pe străzile orașului de către toți membrii marelui sfat și apoi au stat înaintea reședinței lui Pilat, în timp ce Isus era interogat înlăuntru de el. Curând s-au împrăștiat zvonuri în tot orașul, așa că mulți au venit să vadă despre ce este vorba în zgomotul din dimineața aceea. Membrii sfatului au fost foarte bine pregătiți să otrăvească fântâna și să ațâțe mulțimea împotriva lui Isus, răspândind tot felul de zvonuri și învinuiri, în timp ce se adunau tot mai mulți oameni. Pe baza neîncrederii poporului față de autoritatea romană și aversiunii lui Pilat în împlinirea dorinței marelui sfat se pare că împotrivirea față de Isus a crescut și mai mult. În afară de aceasta, evanghelistul Luca relatează că membrii marelui sfat »au stărut și mai mult« în acuzarea adusă lui Isus (Luca 23, 5).

Tăcerea lui Isus

În acest moment Isus era probabil păzit de soldații romani pe balconul Pretoriului – în imediata apropiere a lui Pilat. Evanghelistul Matei scrie: »Dar n-a răspuns nimic la învinuirile preoților celor mai de seamă și bătrânilor. Atunci Pilat I-a zis: „N-auzi de câte lucruri Te învinuiesc ei?” Isus nu i-a răspuns la nici un cuvânt, așa că se mira foarte mult dregătorul« (Matei 27, 12-14).

Pilat a știut foarte bine că Isus nu se făcea vinovat de niciuna din acușările care I se aduceau. El a putut să recunoască că membrii sfatului L-au dat din invidie în mâinile Lui (versetul 18). El a interogat pe Isus și nu a găsit nici o vină la El. El a făcut cunoscut public nevinovăția lui Isus. Cazul putea fi considerat încheiat. Pilat trebuia să elibereze pe Isus și mulțimea adunată trebuia să se împrăștie. Dar el se temea încă de urmările politice pe care le-ar fi adus cu sine supărarea marelui sfat.

Pilat a fost judecătorul a nenumărate procese. El a văzut sute – probabil mii - de criminali acuzați. Aceștia *toți* – vinovați și nevinovați, în aceeași măsură – au susținut nevinovăția lor. Niciodată mai înainte Pilat nu a întâlnit pe cineva care să fie desăvârșit de »nevinovat« și care totuși a renunțat să se apere. Pilat a fost uimit de liniștea și de tăcerea maestică a lui Isus. În fond își dorea ca Isus să răspundă verbal acuzatorilor Lui. Dar Isus a tăcut.

Ce mai era de spus? Cine mai trebuia să fie convins? La care din acușările aduse se merita să se dea un răspuns? Pilat L-a declarat ca neavând nici o vină. Chiar și membrii marelui sfat știau că nu are nici o vină – chiar dacă erau hotărâți să-L omoare. Deoarece nu ar fi fost de nici un folos în acel moment, dacă Isus s-ar fi apărat, El a tăcut.

Din nou toate acestea au dus la împlinirea planului divin. Cu sute de ani mai înainte, Isaia a scris, că Hristos Se va aduce pe Sine Însuși ca jertfă: »Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura« (Isaia 53, 7).

Dilema lui Pilat

De ce Pilat nu a întrerupt judecarea, trimițând acasă pe toți cei prezenți? Deoarece membrii sfatului l-au adus într-o mare dilemă. Nu putea să-și permită să-i supere. Atât decizia lui cât și aptitudinea lui de guvernator în Iudeea erau discutabile la mai marii lui din Roma. Era general cunoscut că zelul religios și politic al iudeilor din Iudeea făcea ca Iudeea să fie provincia cea mai grea de guvernat din tot imperiul roman. Această funcție necesita un om de stat cu foarte mare experiență, simț al acțiunii, capacitate de decizie și o voință de fier. După ce Pilat a stăpânit patru ani în Iudeea, mulți membrii ai senatului roman nu erau siguri dacă el era cu adevărat potrivit să fie guvernatorul acelei provincii.

Istoricul Josephus relatează că Pilat s-a comportat greșit chiar de la preluarea funcției, când s-a hotărât să renunțe la politica romană verificată timp îndelungat și să lase trupele sale cu fanioanele lor – care purtau chipul cezarului lor - să defileze prin orașul Ierusalim. Guvernatorii dinaintea lui au evitat să aducă în oraș stindarde sau blazoane cu chipul cezarului. Ei au ținut seama de marea convingere a iudeilor, că astfel de tablouri erau expresia închinării la idoli și se loveau direct de porunca a doua. Pilat însă a preluat funcția cu convingerea că sosise timpul când în Ierusalim să se practice politica dusă în tot imperiul roman. La scurt timp de la preluarea funcției, la porunca lui, sub protecția întinericului nopții, soldații au adus fanioanele lor în oraș. Când locuitorii Ierusalimului s-au trezit în dimineața următoare, li s-a oferit un tablou scandalos: au văzut soldați romani care purtau chipul cezarului.

Oamenii din Ierusalim au fost mânioși. O mare mulțime de demonstrați s-au dus la Cezareea (unde era reședința lui Pilat), ca să facă cunoscut împotrivirea lor față de această comportare a sa. L-au implorat să scoată tablourile din oraș. Pilat, un om care se mânia foarte repede și foarte agresiv, nu a avut niciun fel de înțelegere față de concepția religioasă a iudeilor. Printr-un sol le-a făcut cunoscut intenția lui de a menține tablourile. Timp de cinci zile nici nu a vrut să primească pe demonstrați. La insistența mulțimii, Pilat, foarte mânios, a fost de acord să aibe o întâlnire cu reprezentanții lor în amfiteatrul orașului. Aceasta era însă numai un truc, ca să prindă pe demonstrați într-un loc închis. După ce aceștia s-au adunat acolo, Pilat a poruncit soldaților lui să înconjoare mulțimea. Apoi i-a amenințat cu decapitarea, dacă nu vor înceta și nu vor renunța la pretențiile lor. Aceasta a fost o amenințare negândită și nebună. În niciun caz Pilat nu putea să facă un astfel de masacru. Dar în ceea ce privește pe reprezentanții poporului Israel, aceștia erau gata să moară, decât să permită întinarea orașului lor sfânt cu tablourile romane, chiar dacă Pilat va duce la îndeplinire amenințările lui. Mulți dintre ei și-au dezvelit gâtul și au căzut înaintea săbiilor soldaților înarmați.

Pilat a fost constrâns să-și revizuiască hotărârea și a scos din Ierusalim stindardele cu chipul cezarului. Însă nici senatul roman și nici subalternii lui nu au fost de acord cu comportarea lui.

Cu toate că el a fost trimis de la Roma la Ierusalim, ca să mențină pacea, în prima sa acțiune în funcția primită aproape că ar fi provocat o răscoală. În afară de aceasta, din cauza temperamentului său înfierbântat și a lipsei simțului de tact în situația creată se putea ajunge la un masacru. Subalternii lui Pilat au fost nemulțumiți. Situația însă pare să fi mărit ura lui Pilat față de religia iudaică, și în timpul stăpânirii lui s-a comportat deseori așa fel că conducătorii religioși ai iudeilor au fost provocați.

Cu o altă ocazie, de exemplu, a folosit bani din visteria Templului ca să construiască un apeduct la Ierusalim. Unii credeau că intenția lui era să aprovizioneze cu apă o armată care urma să asedieze orașul. Tot Ierusalimul s-a răsculat din nou și împotrivirea față de el a crescut. Când după aceea Pilat a vizitat orașul, s-a adunat o mulțime mare de demonstranți. De data aceasta Pilat nu a fost așa de nebun ca ultima dată, ca să amenințe cu lucruri pe care nu le putea face. Dimpotrivă, a înnăbușit protestul trimițând în mulțime soldați îmbrăcați în haine civile. La semnul lui Pilat aceștia au scos măciucile și săbile ascunse sub haine și au împrăștiat cu forța mulțimea, omorând mulți oameni.

Philo – un filozof greco-iudeu, contemporan cu Isus – relatează despre un caz când Pilat a lăsat să se confecționeze câteva scuturi din aur și le-a dedicat lui Tiberius – cezarul din vremea aceea. A lăsat să fie atârinate în palatul lui Irod din Ierusalim. (Palatul avea probabil un zid, care era prevăzut pentru astfel de scuturi ca obiecte de cinste. În felul acesta erau onorate anumite personalități din vremea aceea.) Potrivit lui Philo, pe scuturi era o inscripție cu numele celui care a donat scutul și cu numele persoanei onorate. Pilat a folosit însă o inscripție care se referea la cezar cu toate titlurile lui tradiționale – cărora le aparținea și titlul „Cel divin”. Expunerea scuturilor a dat naștere la o mare nemulțumire în rândul poporului iudeu. De data aceasta conducătorii iudei au amenințat să meargă direct la cezarul Tiberiu. Potrivit lui Philo, ei au formulat amenințarea lor cu mult tact de vorbire și foarte pătrunzător:

Nu căutați pricină de răscoală. Nu faceți război împotriva noastră, nu distrugeți pacea existentă. Cine onorează pe cezar nu dezonoarează în același timp legile vechi. Aceasta să nu fie pentru voi un pretext pentru batjocorirea națiunii noastre. Tiberius nu dorește să fie nimicite vreuna din legile noastre sau vreunul din obiceiurile noastre. Și dacă voi contestați aceasta, dați-ne atunci dovezi – fie o poruncă din partea voastră, o scrisoare sau ceva asemănător. Atunci noi, cei care am fost trimiși la voi ca mesageri, vom înceta să vă mai necăjim și să vă aducem rugămintele noastre de implorare. (Philo, *Legatio ad Gaium*, pagina 301)

Pilat s-a speriat și s-a mâniat din cauza amenințărilor conducătorilor iudei prin cererea adresată lui Tiberiu. De aceea el însuși a scris cezarului, făcând un raport al celor întâmplate, încercând evident să se așeze pe sine într-o poziție bună. Dar răspunsul lui Tiberiu conținea tocmai ce se temea Pilat mai mult: era mânios pe Pilat din cauza celor întâmplate. Philo scrie:

El (Tiberius) a scris – fără să mai aștepte până a doua zi – o scrisoare, făcând reproșuri (lui Pilat) și acuzări, deoarece a acționat cu multă răutate și impertinență. I-a poruncit să dea jos imediat scuturile și să le ducă din capitala Iudeii la Cezareea. (Philo, *Legatio ad Gaium*, pagina 305)

Prezentând această întâmplare, Philo descrie caracterul lui Pilat – o descriere care cuprinde obiectiv reputația pe care Pilat o avea între iudei:

(Pilat) s-a temut că (conducătorii iudei) se vor duce la cezar și îl vor acuza de alte detalii ale funcției lui – corupție, nerușinarea provocatoare, actele lui de tâlhărie, obiceiurile lui de a înjosi pe oameni, cruzimea lui precum și execuțiile fără ca în prealabil să aibă loc judecarea și condamnarea, precum și permanenta sa comportare inumană și după bunul lui plac. (Philo, *Legatio ad Gaium*, pagina 302)

Pilat era evident un guvernator aspru și fără scrupule. Evanghelistul Luca amintește un incident al »unor galileeni, al căror sânge îl amestecase Pilat cu jertfele lor« (capitolul 13 versetul 1). Prin aceasta vrea să se spună probabil că el a ordonat să fie uciși în curtea din față a Templului pe când erau în Ierusalim la sărbătoare. Au fost probabil răzvrățiți foarte cunoscuți sau au participat probabil la un fel de răscoală. Oricum ar fi fost, aceasta arată încă o dată de ce Pilat a fost urât de supușii lui.

Este însă de presupus că Pilat trebuie să fi fost între timp foarte îngrijorat că Tiberius va întreprinde și alte măsuri, dacă comportarea lui va provoca din nou poporul israel. Un incident asemănător ar putea duce la suspendarea lui Pilat din funcție. Realmente în cele din urmă a avut loc acest scenariu: numai la puțini ani după aceea, un proroc fals a convins prin șiretlicurile lui o sectă religioasă a samaritenilor să creadă că Moise a ascuns pe muntele Garizim vasele sfinte din cortul întâlnirii. Secta a început să se adune într-un sat din apropierea acestui munte și a sperat să vadă vasele. Când Pilat a auzit despre această întrunire, a presupus că vor avea loc cele mai rele lucruri și a poruncit trupelor romane să facă cercetări. El a considerat sectanții că fac parte din adepții unei mișcări revoluționare. S-a ajuns la un masacru în care au murit sute de oameni, care de fapt nu prezentau nici o amenințare pentru Roma. Samaritenii au apelat la legatul roman din Siria (superiorul direct al lui Pilat). Drept urmare Pilat a fost chemat la Roma unde a trebuit să dea socoteală de acușările care i se aduceau. Înainte ca să aibă loc prima interogare a murit Tiberius. Din punct de vedere istoric nu se știe nimic despre viața lui Pilat după acest eveniment. Potrivit legendei, el s-ar fi sinucis.

Irod este la mutare

Era evident că Pilat se afla în fața unei dileme politice grele, atunci când Hristos a fost dus înaintea lui. Nu avea niciun motiv de execuție a lui Isus și nu-și putea permite să supere pe conducătorii iudei într-o situație pe care ei o considerau stringentă. Membrii sfatului, la rândul lor, erau hotărâți să forțeze acușarea pe care o aduceau lui Isus și știau ce mijloace de constrângere a lui Pilat să folosească: acesta nu-și permitea să ajungă la Roma alte informații negative cu privire la persoana lui.

Deodată i-a venit lui Pilat ideea care ar fi putut să-l ajute să se elibereze din această încurcătură. Și-a adus aminte că în timpul multelor acușări aduse lui Isus unul a zis că El: »întărâtă norodul, și învață pe oameni prin toată Iudeea, din Galilea, unde a început, până aici« (Luca 23, 5). Galilea era în afara domeniului de administrare a lui Pilat. Ea aparținea acelei regiuni aflate sub domnia lui Irod Antipa. Pilat și-a dat seama că toată problema o poate transmite lui Irod, deoarece Isus era un galileean. Irod se afla și el în oraș, din cauza sărbătorii de Paște. Evanghelistul Luca scrie:

»Când a auzit Pilat de Galilea, a întrebat dacă Omul acesta este galileean. Și când a aflat că este de sub stăpânirea lui Irod, L-a trimis la Irod, care se afla și el în Ierusalim în zilele acelea. Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune« (versetele 6-8).

Singurul interes al lui Irod pentru Isus era simpla curiozitate. El a auzit despre multele minuni, pe care Isus le-a făcut în Galilea. De mult a sperat să-L poată vedea pe Isus făcând minuni. Isus era pentru Irod un Om care putea să ofere amuzament. Cu toate acestea era intertesat să-L vadă.

De aceea Pilat L-a dus pe Isus în palatul lui Irod. Era un drum scurt prin străzile înguste ale orașului. Între timp aproape tot orașul era treaz. Convoiuil însoțit de soldați, prezența marelui sfat și mulțimea tot mai mare de popor a făcut să se adune tot mai mulți oameni, ca să vadă ce se

petrecea. Zvonurile s-au răspândit în tot Ierusalimul. Isus stătea la judecată. Mulțime de curioși venea să vadă ce se petrecea.

Niciunul nu a fost mai curios sau mai interesat să vadă pe Isus decât Irod. Irod Antipa era aceeași persoană a dinastiei irodiane, care cu câțiva ani în urmă a omorât pe Ioan Botezătorul (Matei 14, 1-12). Palatul lui principal era în cetatea Tiberia, o cetate nouă, impunătoare așezată pe malul de vest al lacului Ghenezaret. Era situată la numai 16 km depărtare de Capernaum – locul unde locuia Petru și unde S-a aflat cel mai des Isus în timpul lucrării Lui publice. Cu mai puțin de zece ani în urmă Irod însuși a dat ordin să se construiască Tiberia. El a numit cetatea spre onoarea cezarului. Istoricul Josephus relatează că atunci când a fost pusă temelia cetății a fost descoperit un cimitir antic. De aceea cetatea a fost considerată pe timpul lui Isus ca fiind necurată, așa că niciun iudeu credincios Legii nu a intrat în ea. Cetatea a fost locuită preponderent de romani și de străini.

Cu toate că lucrarea lui Isus s-a desfășurat pe tot teritoriul Galileii, în Scriptură nu se amintește că El ar fi vizitat vreodată Tiberia. Probabil că Isus a păstrat intenționat distanță față de Irod. Palatul lui Irod din Tiberia a fost probabil locul unde a fost decapitat Ioan Botezătorul. Au existat zvonuri, că Irod ar fi încercat să omoare pe Isus. Și cu toate că este adevărat că Isus nu S-a lăsat intimidat de Irod, El a știut că va trebui să moară în Ierusalim, pentru ca să se împlinească Scripturile (Luca 13, 31-33). Cu toate că Irod și Isus au trăit mai mulți ani unul lângă altul și Irod știa că Isus era bine-văzut de popor, lui Irod i s-a oferit acum ocazia să-L vadă pe Isus.

Cât de dezamăgitoare pentru Irod trebuie să fi fost înfățișarea lui Isus, care se aștepta să vadă pe un făcător de minuni profetic, convingător! Fața lui Hristos era foarte mutilată și umflată din cauza maltratărilor care I s-au adus. Scurpat și sânge era lipit de părul Lui răvășit. Epuizat după o noapte nedormită și cu trupul slăbit stătea legat ca un criminal obișnuit și păzit înaintea lui Irod.

Cel mai mult l-a dezamăgit pe Irod faptul că Isus a refuzat să facă vreo minune înaintea lui. Irod »I-a pus multe întrebări; dar Isus nu i-a răspuns« (Luca 23, 9). Membrii sfatului erau mereu împotriva lui Isus, fiind alături, acuzându-L și învinovățindu-L (versetul 10). Dar Isus nu a spus aici nici un singur cuvânt. În toate interogările și cercetările a spus foarte puține cuvinte (compară cu Matei 27, 14). Pe lângă aceasta a refuzat permanent să insulte pe acuzatorii Lui sau să Se apere (1 Petru 2, 23). Dar înaintea lui Irod a stat liniștit, nu a spus niciun cuvânt. De ce? În primul rând Irod nu era îndreptățit să judece în Ierusalim. Dacă Irod avea de rost o sentință în acest proces, era necesar în primul rând să ducă pe Isus în Galileea și acolo să-L judece. De aceea, din punctul de vedere al Legii Isus nu era obligat să-i răspundă. Dar ar mai putea fi un alt motiv pentru care Isus a tăcut. După felul în care Irod a tratat pe Ioan Botezătorul, antemergătorul lui Isus, a devenit clar unde stătea el în ceea ce privește adevărul cu privire la Hristos. Dacă Isus i-ar fi răspuns, era ca și cum lucrurile sfinte ar fi fost date câinilor, sau perlele ar fi fost aruncate înaintea porcilor. Irod era gata să se întoarcă și să batjocorească pe Hristos în modul cel mai oribil (compară cu Matei 7, 6). Într-o astfel de situație, cea mai potrivită reacție era tăcerea.

După scurt timp Irod a încetat să mai interogheze pe Isus și s-a hotărât să-L batjocorească. »Irod, cu ostașii lui de pază, se purtau cu El cu dispreț; și după ce și-a bătut joc de El, și L-a îmbrăcat cu o haină strălucitoare, L-a trimis înapoi la Pilat« (Luca 23, 11). Luca mai adaugă o remarcă la situația de atunci: »În ziua aceea, Irod și Pilat s-au împrietenit unul cu altul, căci erau învrăjbiți între ei mai înainte« (versetul 12). Era o alianță nelegiuită – o prietenie care avea la bază felul în care cei doi tratau pe Hristos: într-un mod laș și disprețuitor.

Atât Irod, cât și Pilat au știut că Isus nu prezenta nici un pericol pentru interesele lor politice. Felul Lui de comportare dovedea aceasta. Cum putea un astfel de Om răbdător, liniștit și suferind – care era cunoscut ca învățător al poporului și vindecător de boli – să prezinte un pericol politic pentru cineva? Tot așa ca și lui Pilat, lui Irod i-a fost clar că acuzările marelui sfat au fost inventate și șubrede. Dar Irod a făcut jocul de bună voie. El a pus să îmbrace pe Isus cu o manta strălucitoare (probabil o haină sau un cadou al lui, pe care mult timp nu l-a băgat în seamă).

După aceea Irod și membrii gărzii lui personale au batjocorit și disprețuit pe Hristos, în timp ce tot mai mulți curioși veneau să vadă ce se petrecea.

După ce s-a amuzat suficient pe seama lui Isus, Irod L-a trimis înapoi la Pilat.

Dușmănia mulțimii

Prin faptul că Isus a refuzat să vorbească cu Irod, printre altele, s-a ajuns ca procesul să fie continuat la Pilat. Acesta a fost surprins și frustrat că membrii sfatului s-au întors înapoi cu Isus, însoțiți de o mare mulțime de curioși. Deoarece lucrurile au scăpat de sub control, pentru Pilat a fost mult mai greu să încheie cazul fără să dea naștere la un scandal, care să aibă repercursiuni până la Roma. Mai rău chiar: se putea ajunge la o răscoală. Oricum ar fi fost, cariera lui Pilat putea să fie periclitată.

De aceea Pilat a hotărât să acționeze ca om de stat și să încheie cazul făcând tot felul de compromise. Evanghelistul Luca scrie:

»Pilat a strâns pe preoții cei mai de seamă, pe fruntași și pe norod, și le-a zis: „Mi-ați adus înaintea pe omul acesta ca pe unul care ațâță norodul la răscoală. Și iată că, după ce L-am cercetat cu deamăruntul, înaintea voastră, nu L-am găsit vinovat de niciunul din lucrurile de care-l pârâți. Nici Irod nu l-a găsit nici o vină, căci ni l-a trimis înapoi; și iată că Omul acesta n-a făcut nimic vrednic de moarte. Eu deci, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul.» (Luca 23, 13-16)

Cu alte cuvinte: la propunerea lui Pilat, Isus trebuia biciuit după obiceiul romanilor – cu toate că guvernatorul nu a găsit nici o vină la El. În felul acesta voia să fie conciliant față de iudei. După aceea spera să poată lăsa liber pe Isus.

În fond Pilat voia să elibereze pe Isus conform unui obicei din timpul acela: la fiecare sărbătoare de Paște guvernatorul roman punea în libertate pe un întemnițat iudeu aflat în închisorile romane. Acesta era un gest de bună voie față de iudei și avea ca urmare, că pe timpul sărbătorii, ei rămâneau loiali. Aceasta era foarte probabil o tradiție îndelungată, care exista înainte ca Pilat să ocupe funcția. Evanghelistul Matei scrie: »La fiecare praznic al Paștelor, dregătorul avea obicei să sloboadă norodului un întemnițat, pe care-l voiau ei« (Matei 27, 15). Evanghelistul Matei nu spune că guvernatorul roman va elibera pe fiecare întemnițat, pe care îl voia poporul, lăsându-i pe iudei să-și aleagă pe cine voiau din cei întemnițați. El vrea să spună, că unii, puțini la număr, dintre delicvenți erau aleși de autoritățile romane și erau propuși cu nume poporului. Roma va grația automat pe acel întemnițat, pe care poporul l-a ales dintre cei propuși.

Pilat pare să se fi hotărât ca acest obicei să-l folosească în favoarea lui, încercând pentru ultima dată să iasă din încurcătura în care l-a adus marele sfat. Era un conflict între conștiință și carieră, între alternativele de a satisface pe iudeii odioși, sau pe cezarul, de care se temea. El a oferit poporului posibilitatea de a alege din *doi* întemnițați. Unul era Isus, a cărui simpatie în rândul poporului obișnuit era cunoscută. Oricum, nu trecuse nici măcar o săptămână de când (după cât se pare) toți locuitorii Ierusalimului l-au ieșit în întâmpinare, ca să-L omagieze și să-I aducă osanale, pregătindu-I o intrare triumfală în Ierusalim. Simpatia de care se bucura Isus nu putea să rămână ascunsă lui Pilat.

Celălalt candidat, pe care Pilat l-a oferit pentru eliberare, a fost Baraba – un criminal, ticălos și renumit, de care Pilat a fost convins, după cât se pare, că nu va fi ales. În relatarea evanghelistului Matei se spune în continuare: »Pe atunci aveau un întemnițat vestit, numit Baraba. Când erau adunați la un loc, Pilat le-a zis: „Pe care voți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care se numește Hristos?» (Matei 27, 16-17).

Baraba era învinuit de crimă, de răscoală și jaf (Luca 23, 25; Ioan 18, 40). El a ajuns renumit prin crimele pe care le-a făcut, fiind probabil urât de popor și de care totodată poporul se temea. În felul acesta Pilat dădea impresia că participa la complotul marelui sfat împotriva lui Isus. (»Căci știa că din pizmă dăduseră pe Isus în mâinile lui« Matei 27, 18). De data aceasta Pilat

putea să elibereze pe Isus – și anume, nu ca acela care contracara împlinirea voii marelui sfat, ci ca acela care făcea voia poporului. Aceasta era o mutare diplomatică brillantă.

Dar ea nu a putut fi aplicată. De ce nu? În primul rând cele ce se petreceau au fost întrerupte în mod neobișnuit, pe când Pilat se pregătea să rostească sentința finală. »Pe când sta Pilat pe scaun la judecată, nevastă-sa a trimis să-i spună: „Să n-ai nimic a face cu neprihănitul acesta; căci azi am suferit mult în vis din pricina Lui.”« (Matei 27, 19) Era clar că mesajul a fost făcut cunoscut public, așa că toți cei prezenți au putut să-l audă. El era o atenționare nu numai pentru Pilat, ci și pentru membrii sfatului și pentru popor. Dumnezeu în previziunea Lui a făcut ca soția lui Pilat să aibă acest vis și exact în momentul acesta a atenționat, așa că pentru toți cei implicați a fost un ultim semnal de alarmă plin de har, înainte ca ei să treacă la fapte și să ducă la îndeplinire planul lor oribil.

În ceea ce îl privește pe Pilat, atenționarea din partea soției i-a mărit și mai mult dilema. Presiunea exercitată asupra lui din ambele părți a crescut, el fiind hotărât mai mult ca oricând să termine cu această problemă.

Însă momentul când judecata a fost întreruptă, din cauză că soția lui Pilat i-a transmis mesajul ei, a fost folosit de membrii sfatului ca să mobilizeze poporul pentru alegerea lor. Au început să convingă mulțimea să aleagă pe Baraba. »Preoții cei mai de seamă și bătrânii au înduplecat noroadele să ceară pe Baraba, iar pe Isus să-L omoare« (Matei 27, 20). Marele sfat era constituit din conducătorii religioși ai țării. Dacă ei au manipulat poporul în cazul de față, aceasta era un abuz al autorității date lor de Dumnezeu. Ei au găsit candidați în rândul mulțimii.

Pilat a mai formulat încă o dată întrebarea: »Dregătorul a luat cuvântul, și le-a zis: „Pe care din amândoi voiți să vi-l slobozesc?” „Pe Baraba”, au răspuns ei« (versetul 21). Răspunsul a fost imediat împotriva lui – clar și în unanimitate.

Pilat nu a știut ce să mai facă. El i-a întrebat: »„Dar ce să fac cu Isus, care se numește Hristos?” „Să fie răstignit”, i-au răspuns cu toții« (versetul 22).

Lui Pilat nu-i venea să creadă, că toată mulțimea se purta cu dușmănie față de Acela care cu puțin timp în urmă a fost așa de simpatizat. El a întrebat: »„Dar ce rău a făcut?” Ei au început să strige și mai tare: „Să fie răstignit!”« (versetul 23).

Răzgândirea dregătorului

Era evident că setea de sânge a mulțimii putea fi potolită numai dacă Isus va fi omorât. Pe oameni nu-i interesa că din punctul de vedere al Legii nu putea să I se aducă nici-o acuzare. Nu se sinchiseau de adevăr sau de dreptate. Ei doreau crucificarea. Cu toate că mulți din popor urmau orbește pe membrii sfatului, erau fără îndoială alții care urau pe Isus din aceleași motive pe care le au și astăzi oamenii: învățătura Lui îi confrunta cu stilul lor de viață păcătos. Cerințele Lui erau prea aspre pentru ei. Adevărul pe care îl vestea El era prea strâmt pentru gustul lor. În realitate era vorba despre ceea ce Ioan exprimă în felul următor: »Oamenii au iubit mai mult întunericul decât lumina, pentru că faptele lor erau rele« (Ioan 3, 19).

Pilat nu mai avea nici o posibilitate. El nu a vrut să participe la complotul împotriva lui Isus, dar conducătorii iudei nu i-au lăsat nici o altă posibilitate. Mulțimea era la limita tumultului. Nu mai exista nici o posibilitate pentru el. Evanghelistul Matei scrie: »Când a văzut Pilat că nu ajunge la nimic, ci că se face mai multă zarvă, a luat apă, și-a spălat mâinile înaintea norodului, și a zis: „Eu sunt nevinovat de sângele neprihănitului Acestuia. Treaba voastră!”« (Matei 27, 24).

Spălarea mâinilor ca ceremonie era un obicei iudaic, al cărui sens a devenit imediat clar poporului: prin aceasta Pilat a exprimat disprețul său față de faptul că ei l-au constrâns să ia parte la complotul lor împotriva lui Isus. Cu toate că le-a dat ce doreau, el a vrut să arate clar că nu a făcut-o de bună voie.

Desigur, ritualul spălării mâinilor nu putea să-l facă nevinovat pe Pilat de participarea lui la răstignire. El poseda puterea și responsabilitatea să o împiedice, dar nu a făcut-o. El a fost tot așa

de vinovat, ca și ceilalți, și cu toate că el a fost complice pe motive politice și nu ca urmare a urii lui față de Isus, nu anulează și nu micșorează cu nimic vina lui.

Mulțimea poporului a fost gata să acorde lui Pilat iertarea păcatelor lui: »Și tot norodul a răspuns: „Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri» (versetul 25). Într-un mod uimitor al condamnării proprii au spus că toată vina o vor lua asupra lor și asupra urmașilor lor, dacă acesta este prețul pentru ca Pilat să dea pe Isus în mâinile lor.

Desigur Pilat nu a fost dezlegat de vina lui, chiar dacă ei au afirmat aceasta. Scriptura arată clar că Pilat, Irod, locuitorii Ierusalimului și toți păgânii care au luat parte la crucificare au fost în aceeași măsură vinovați (Faptele Apostolilor 4, 27). Este un fapt istoric interesant, că numai la câteva luni după aceea, aceiași conducători iudei, care au dat răspuns poporului (»Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri») le-a displăcut vestirea Evangheliei de către ucenici, spunând: »Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră, și căutați să aruncați asupra noastră sângele aceluia Om» (Faptele Apostolilor 5, 28).

Pilat a sperat să biciuiască pe Isus și apoi să-I dea drumul. Potrivit relatării evanghelistului Ioan, Pilat mai căuta încă o posibilitate să-I dea drumul. Probabil că de aceea a lăsat în acest moment ca Isus să fie biciuit public. Probabil s-a gândit că scena biciuirii Lui de către soldații romani va potoli setea de sânge a mulțimii.

Chiar și biciuirea se încheia uneori cu moartea. Un bici roman era o cravașă scurtă din lemn de care erau legate mai multe curele din piele. La capătul acestor curele erau legate bucăți ascuțite de sticlă, metal, oase sau alte materiale tari. Jertfa era dezbrăcată complet și legată de un stâlp, și anume în așa fel că brațele erau prinse deasupra capului, și corpul nu mai avea contact cu podeaua. Picioarele atârnavă, în timp ce pielea pe spate și coapse era întinsă la maxim. Unul sau doi biciuitori (lictori) dădeau loviturile. Acestea se aplicau diagonal și loveau cu toată puterea spatele și coapsele în același timp. Pielea era realmente sfărtecă, iar mușchii deseori se rupeau. Deseori se întâmpla ca rănilor provocate prin biciuire să ajungă până la rinichi, sau să rupă arterele. Deseori rănilor provocate în felul acesta au dus la moartea celui biciuit. Unele victime nu au supraviețuit șocul provocat prin biciuire.

Evanghelistul Ioan relatează cum Pilat a încercat din nou zadarnic să dea drumul lui Isus după ce L-au biciuit și batjocorit. Pilat a așezat din nou pe Isus înaintea mulțimii. Isus era acoperit cu o haină confecționată dintr-o manta a unui soldat, și purta o cunună de spini. Arătând triumfător spre Isus, Pilat a sperat probabil că mulțimea s-a convins că Isus a suferit destul: »„Iată Omul!”, le-a zis Pilat» (Ioan 19, 5).

Dar pentru ei nu era de ajuns. »Când L-au zărit preoții cei mai de seamă și apozii, au început să strige: „Răstignește-L, răstignește-L!”» (versetul 6).

Pilat – uimit de dorința nestăvilită a mulțimii, de a omorî pe Isus – le-a zis: »Luați-L voi și răstigniți-L, căci eu nu găsesc nicio vină în El» (versetul 6). Încercând zadarnic să se distanțeze de această problemă a repetat sentința lui de odinioară, scoțând din nou în evidență nevinovăția lui Isus.

Dar mulțimea nu voia să știe nimic de aceasta. »Iudeii i-au răspuns: „Noi avem o Lege, și după Legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.” Când a auzit Pilat aceste cuvinte, i-a fost și mai mare frică. A intrat iarăși în odaia de judecată, și a zis lui Isus: „De unde ești Tu?”» (Ioan 19, 7-9). Ei cereau lui Pilat ca răstignirea să fie făcută cu ajutorul unui comando de execuție roman. Când ei au făcut cunoscut revendicarea dreptului Lui de Fiul al lui Dumnezeu, se pare că Pilat a ajuns într-o încurcătură totală. În întrebarea adresată lui Isus (»De unde ești Tu?») se recunoaște atât uimirea, cât și derutarea și spaima.

»Dar Isus nu i-a dat niciun răspuns» (versetul 9).

»Pilat I-a zis: „Mie nu-mi vorbești? Nu ști că am putere să te răstignesc, și am putere să-Ți dau drumul!” „N-ai avea nicio putere asupra Mea”, i-a răspuns Isus, „dacă nu ți-ar fi fost dată de sus. De aceea, cine Mă dă în mâinile tale, are un mai mare păcat”» (versetele 10-11).

Între timp Pilat a început să-și dea seama cât de mare era greșeala lui, văzută din punctul de vedere al lui Isus. Cu toate că Pilat era cuprins probabil numai de o teamă ocultă, revendicarea

lui Isus, că El este Dumnezeu, l-a lovit profund (căci Pilat știa ce înseamnă expresia »Fiul lui Dumnezeu«). Pe lângă aceasta nu voia să se facă vinovat, căci numai prin faptul că pe nedrept a pus să biciuiască pe Isus, constituia un act foarte grav, dacă revendicarea Lui era adevărată. Și chiar dacă Pilat nu credea în Dumnezeul iudeilor, exista în concepția lumii politeistice romane o mulțime de concepții superstițioase cu privire la insulta adusă zeilor și la prețul mare care putea fi plătit pentru o astfel de jignire.

În afară de aceasta Pilat trebuie să fi tresărit atunci când Isus i-a răspuns. Foarte lucid, El i-a zis cu cuvinte liniștite și puternice: »N-ai avea nicio putere asupra Mea, dacă nu ți-ar fi fost dată de sus.« De aceea se spune după aceea: »De atunci Pilat căuta să-I dea drumul« (versetul 12).

»Dar iudeii strigau: „Dacă dai drumul Omului acestuia, nu ești prieten cu cezarul. Oricine se face pe sine împărat, este împotriva cezarului”« (versetul 12). Acum ei joacă cartea lor de atu împotriva lui Pilat. În aceste cuvinte se întâlnește argumentarea lor permanentă, cu care ei îl amenințau de la început. De aceea aveau un mijloc de constrângere mare împotriva lui: ei știau că pe el îl interesa prețuirea cezarului, el temându-se totodată de ce va însemna aceasta pentru cariera lui. În amenințarea lui Pilat, adusă din partea mulțimii, era multă ironie, căci *niciunul din ei* nu voia să fie „prieten al cezarului”. Dar aceste cuvinte cuprindeau o amenințare eficace, dacă nu chiar pe față.

»Când a auzit Pilat aceste vorbe, a scos pe Isus afară; și a șezut pe scaunul de judecător, în locul numit „pardosit cu pietre”, iar evreește: „Gabata”« (Ioan 19, 13). Locul pardosit cu pietre era o suprafață limitrofă cetății Antonia. Acolo aveau loc uneori procese militare și deținuții erau păziți. Locul pardosit cu pietre s-a păstrat până astăzi, unele dintre ele mai au inscripții – moșteniri ale soldaților romani, care se dedicau jocurilor strategice în timp ce păzeau pe deținuți pe parcursul procesului. Deoarece conducătorii iudei nu intrau în sala de judecată a lui Pilat în Pretoriu, acesta a dus pe Isus afară, pe locul pardosit cu pietre, unde a rostit sentința finală. Acolo era un scaun de judecată, de unde Pilat putea să dea ultimele lui indicații oficiale.

Evangelistul Ioan scrie:

»Era ziua Pregătirii Paștelor, cam pe la ceasul al șaselea. Pilat a zis Iudeilor: „Iată Împăratul vostru!” Dar ei au strigat: „Ia-L, ia-L, răstignește-L!” „Să răstignesc pe Împăratul vostru?”, le-a zis Pilat. Preoții cei mai de seamă au răspuns: „Noi n-avem alt împărat decât pe Cezarul!” Atunci L-a dat în mâinile lor, ca să fie răstignit. Au luat deci pe Isus, și L-au dus să-L răstignească« (Ioan 19, 14-16).

Deoarece după socoteala romană ceasul al șaselea era ora șase dimineța, trebuie să fi fost foarte devreme. Strigătul neîntrerupt al mulțimii a biruit: Isus va fi crucificat. Pilat s-a văzut constrâns să facă tocmai ceea ce voia să evite. Deoarece era de părere că nu mai putea alege altceva, a dat porunca să răstignească pe Isus. El a vândut cu multă tocmeală mântuirea veșnică a sufletului său pentru asigurarea temporală a carierei sale.

Roma a participat în aceeași măsură la planul de ucidere, ca și marele sfat. Pilat, ca cel mai puternic guvernator al întregii regiuni, s-a dovedit inapt pentru a împiedeca răstignirea. Nu mai exista posibilitatea de întoarcere înapoi.